

РЕШЕНИЕ

№ 3569

гр. София, 03.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 22.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **12206** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).

Образувано е по жалба с рег. индекс ППН-02-150#19/17.09.2019 г. на Комисия за защита на личните данни (КЗЛД или Комисията), подадена от Националната агенция по приходите /НАП/ срещу Решение ППН-02-150 от 03.09.2019 г. на КЗЛД, с което е обявена жалба № ППН-02-150/12.03.2019 г. по описа на КЗЛД за основателна, като на основание чл. 58, § 2, б. „и“, вр. чл.83, § 5, б. „а“ от Регламент ЕС 2016/6779 на НАП, в качеството ѝ на администратор на лични данни, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 55 000 лв., за нарушение на чл. 4, ал.1, т.2 ЗЗЛД (отм.) и чл. 6, § 1 от Регламент ЕС 2016/679.

Наведените основания за оспорване са за противоречие с материалноправните норми, несъответствие с целта на закона и допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила - чл.146, т.4, т.5 и т.3 АПК. Жалбоподателят твърди, че при издаването на оспорвания акт КЗЛД едностранчиво и превратно е тълкувала фактите по образуваното административно производство и в нарушение на чл.35 АПК не е изяснила всички относими факти и обстоятелства. Комисията не взела предвид и не обсъдила изложените в становище на директора на ТД на НАП С. доводи, а именно че не е налице нарушение на разпоредбите на Регламент ЕС 2016/679 и ЗЗЛД, а действията на служителите са правилни в съответствие с принципите на Регламента и утвърдени от НАП вътрешни правила. В тази връзка неправилни били изводите на КЗЛД за допуснато от НАП нарушение на

етап събиране на лични данни, което впоследствие е довело до тяхната неправомерна употреба и предоставяне, по повод образуваното изпълнително дело. Сочи, че искането за събиране на вземания е постъпило от Федерална Република Германия (ФРГ), като задълженото лице е идентифицирано с две имена и дата на раждане. След извършена проверка в Единната система за гражданска регистрация и административно обслужване на населението (ЕСГРАОН) е установено, че с тези имена и дата на раждане има регистрирано само едно лице - Г. Б. И.. Фактът, че в ЕСГРАОН само едно лице отговаряло на данните подадени от ФРГ не поставил под съмнение самоличността на длъжника, предвид което били предприети и нужните действия. След проведен разговор с Г. И. били предприети незабавни действия по изпращане на запитване до ФРГ, относно идентификацията на задълженото лице. Едва при получаване на копие на документа за самоличност на задълженото лице било установено несъответствие между данните на задълженото лице и тези на Г. Б. И.. Обработването на личните данни от служителите на НАП било извършено при осъществяване на правомощията им на основание чл. 6, т.1, б. "в" и б. „д“ от Регламент ЕС 2016/679. Твърди още, че в случая се касаело за извършено престъпление, за което КЗЛД е следвало и на основание чл. 54, ал. 1, т.3 да спре образуваното пред нея производство и да сезира прокуратурата, тъй като установяването на факта дали има извършено престъпление и идентифицирането на дееца били от значение за образуваното пред органа административно производство и за издаването на административния акт.

В о.с.з. пред АССГ жалбоподателят се представлява по пълномощие от служители с юридическо образование П. и Л., чрез които поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на разноските за съдебното производство. Релевира, при условията на еветуалност- ако съдът намери жалбата за неоснователна, възражение по чл.78, ал. 5 от ГПК, вр. с чл.144 АПК за прекомерност на заплатеното от заинтересованата страна /ЗС/ адвокатско възнаграждение. В определения му от съда по негово искане срок

Депозира писмена защита /л.107-л.115 от делото/, в която по същество се преповтарят съображенията, изложени в жалбата.

Ответникът –КЗЛД, чрез процесуалния си представител-юрк. П., оспорва основателността на жалбата. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна Г. Б. И., изразява становище за неоснователност на подадената жалба. Сочи, че при образуване на изпълнителното дело за събиране на вземания са допуснати съществени нарушения, предвид факта, че въпреки явното несъответствие на идентификационните данни в представения от ФРГ формуляр от 02.01.2018 г., НАП е предприела действия по принудително събиране на вземания, произтичащи от задължения към ФРГ, на задължено лице, което не може да се идентифицира с нея. В писмен отговор от 10.02.2020г. /л.488-491/ излага подробни съображения за неоснователност на жалбата. Заявява искане за присъждане на разноските за съдебното производство.

Прокурор от С. градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не дава заключение за законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание

чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Производството пред Комисията е образувано по постъпило писмо с вх. № ППН-02-150/12.03.2019 г., с което Г. Б. И. уведомява за съставено от служител на Териториалната дирекция на НАП- С. (ТД на НАП- С.) постановление за налагане на обезпечителни мерки по изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. И. информира, че след телефонен разговор с публичния изпълнител, е получила информация, че наложената обезпечителна мярка и запора на сметките ѝ са вследствие на получено уведомление по Спогодба за взаимопомощ и информация за възникнали данъчни задължения в Дортмунт, Германия. Изложени са твърдения за неправомерно обработване на личните ѝ данни и евентуална измама.

Със Заповед №РД-15-88 от 21.03.2019 г. председателят на КЗЛД е наредил да се извърши проверка по спазване и прилагане на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. и Закона за защита на личните данни на ТД на НАП- С.. С Писмо изх. №ППН-02-150/2019#2 от 22.03.2019г. КЗЛД е уведомила директора на ТД на НАП- С., че във връзка с постъпило писмо от Г. Б. И., ще бъде извършена проверка, относно твърдения за неправомерно обработване на лични ѝ данни и евентуална измама. /л.8 по делото./

Копие на заповедта е връчена на и.д. директор на ТД на НАП-С. на 23.04.2019 г., видно от собственоръчното отбелязване върху нея. /л.73 по делото/.

Проверката е извършена на 23.04.2019 г. в ТД на НАП С., [улица], а резултатите от нея са отразени в Констативен акт ППН-02-333/11.06.2019 г. по описа на КЗЛД. По време на проверката е установено, че Дирекция „Централно - звено за връзка“ осъществява контактите с други държави-членки в областта на взаимната помощ при събиране на публични вземания в изпълнение на Директива 2010/24/ЕС на Съвета от 16 март 2010 г., относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки и Регламент за изпълнение (ЕС) № 1189/2011 на Комисията от 18 ноември 2011 г. за определяне на подробни правила, по отношение на някои разпоредби на Директива 2010/24/ЕС на Съвета относно взаимната помощ при събиране на вземания, свързани с данъци, такси и други мерки. Първоначално постъпилите искания за събиране на вземания се обработват от Дирекция „Централно звено за връзка“ към Централното управление на НАП, находящо се в [населено място], [улица]. Искането за вземания по отношение на Г. И. е възложено на Б. М. - старши експерт по приходите в Дирекция „Централно звено за връзка“, която е предприела действия за идентифицирането на задълженото лице.

След идентифициране на лицето от Дирекция „Централно звено за връзка“, с Акт за възлагане на публичен изпълнител се предоставя информация за предприемане на действия по обезпечаване и събиране на задължения на задължено лице, като се посочват неговите три имена, ЕГН, постоянен и настоящ адрес.

За обработване на документите по дадена преписка/вземане се използва информационна система „М.-ЦЗВ“, в която се качват всички документи, изготвени от служителите на НАП по съответното вземане. Документите са подредени по хронологичен ред по датата на тяхното създаване. Искането за събиране на вземане и/или обезпечителни мерки се отваря чрез софтуерно приложение „ЦЗВ-Електронни формуляри“. Публичният изпълнител следва през 6 месеца да пише доклад по съответното вземане относно предприетите действия. За преписката на Г. И., към момента на проверката, липсва такъв доклад.

С оглед изясняване на допълнителни факти и обстоятелства относно събраните документи и процедурата за идентифициране на задълженото лице, на 25.04.2019 г. проверяващият екип е посетил Централното управление на НАП в [населено място], [улица]. При анализ на събраните по време на проверката документи и предоставените копия на Искането за събиране на вземане и/или обезпечителни мерки е установено следното:

1. На 02.01.2018 г. в Дирекция „Централно звено за връзка“ е постъпило искане за събиране на вземания от Германия по защитена CCN мрежа чрез CCN/Rec- b-vat за лицето И. (собствено име) и Г. (фамилно име), с дата на раждане 02.12.1974 г. Адресът на задълженото лице е [населено място], п. к. 1000, [улица]. Лицето е посочено като управителен директор на дружество, регистрирано в Германия - „Dogus Food“ G., с посочен адрес в Германия.

2. На 05.01.2018 г. запитаният орган - Дирекция „Централно звено за връзка“, в лицето на отговорния служител Б. М., иска размяната на местата на имената (собствено и фамилно) във формуляра на искането.

3. След направени справки от страна на отговорния служител от Дирекция „Централно звено за връзка“ – служителят Б. М., в случая - за идентификация на лицето (справка от ЕСГРАОН) и потвърждаване на искането от Германия, същата пристъпва към изпращане на искането към Дирекция „Събиране“ на ТД на НАП С. за принудително събиране на паричните вземания от страна на публичен изпълнител.

4. Искането е изпратено на Дирекция „Събиране“ на 16.01.2018 г., ведно с електронен документ с наименование „Единен инструмент за предприемане на изпълнителни мерки за събиране на вземания, попадащи в обхвата на Директива 2010/24/ЕС на Съвета. Присъстващите на проверката твърдят, че Единният инструмент е следвало да бъде предоставен на задълженото лице от страна на публичния изпълнител, с оглед информирането му за възникналото задължение и реда за обжалването му пред компетентния орган - в случая органа, посочен в раздел Идентификация на вземането 2, т. 9 и т. 10 от него.

5. С Акт за възлагане № С180022-001-0001827/05.02.2018 г. Е. П. С. на длъжност главен публичен изпълнител е определена за отговорен служител в Дирекция „Събиране“ (към Приложение № 6). В резултат е издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки.

6. След получено на 12.02.2019 г. телефонно обаждане от Г. И., публичният изпълнител Е. С. попълва в съответното поле на Искането за събиране на вземане и/или обезпечителни мерки (т. 20) възражението на И., че същата не е пребивавала в Германия и не дължи данъци там. Искането от запитващата страна (Германия) допълнителни разяснения по случая за идентифицирането на задълженото лице.

7. На 27.02.2019 г. от Германия отговарят, че съгласно документите, с които разполагат, задълженото лице е със собствено име И. и фамилия Г. с моминско име М.. Посочват, че лицето Г. И. не е регистрирано в Германия и вследствие на придобиване на всички акции в „Dogus Food“ G. дължи съответните данъчни задължения. Недоумяват защо НАП им е дала указание да разменят местата на собственото и фамилното име във формуляра.

8. Към момента на проверката, в системата са налични три последователни запитвания от НАП до Германия - от 12.03.2019 г., 04.04.2019 г. и 12.04.2019 г. за предоставяне на допълнителна идентифицираща информация за задълженото лице, без отговор от

запитаната страна.

На проверяващия екип е предоставена кореспонденция между ТД на НАП- С. и ЦУ на НАП- С. (писмо с изх. № 20-00-1156/20.03.2019 г. на ТД на НАП и вх. № 24-28-491/20.03.2019 г. на ЦУ на НАП - към Приложение № 8), от която е видно, че „... При преглед и анализ на предоставените в отдел „Обслужване“ доказателства, от страна на публичния изпълнител, се установило, че не е налице безспорно установяване на идентификацията на Г. Б. И., като задължено лице...“.

В хода на проверката, с Писмо вх. № ППН-02-150#3/21.03.2019 г., Г. И. уведомява КЗЛД, че е подала жалба до Административен съд- Перник за отмяна на мълчаливо потвърждение от директора на ТД на НАП- С. на издадено постановление за налагане на обезпечителни мерки. Допълнително с Писма, вх. № ППН-02-150 8/29.05.2019 г. и вх. № ППН-02-150#10/03.06.2019 г. изпраща съответно представеното от НАП становище по делото и протокол от 27.05.2019 г. от проведено публично заседание на съда.

С имейл, регистриран с вх. № ППН-02-150#4/09.05.2019 г. на КЗЛД, Г. И. декларира, че имената ѝ преди сключване на граждански брак на 16.06.1993 г. са Г. Б. К. /л.14 по делото/.

С Писмо, изх. № ППН-02-150/2019#5 от 22.05.2019 г. КЗЛД е изисквала от главния директор на ГД „Гражданска регистрация и административно обслужване“- С., информация относно това колко физически лица с имена Г. (собствено), И. (фамилия), с дата на раждане 02.12.1974 г. са налични в поддържания от дирекцията регистър; лицата имат ли адресна регистрация в [населено място], [улица] към коя дата; на посочения адрес има ли регистрация лице с имена Г. И., с фамилия преди сключване на граждански брак - М. и дата на раждане 02.12.1974 г.; да се посочи постоянния и настоящ адрес на лицето Г. Б. И., с фамилия преди сключване на брак - К., ЕГН [ЕГН], както и има ли адресна регистрация в [населено място], [улица]. /л.15 по делото/.

В отговор е получено Писмо, вх. № ППН-02-150#6/22.05.2019 г., от което се установява, че съгласно регистъра на населението - Национална база данни (НБД) „Население" с името Г. (собствено), И. (фамилно) и дата на раждане 02.12.1974 г. има само едно лице. Същото е с имена Г. Б. И. и ЕГН [ЕГН]. Фамилното име на лицето от К. на И. е променено след сключения граждански брак през 1993 г. (потвърдено и от И. с писмо с вх. № ППН-02-150#4/09.05.2019 г., която декларира пред КЗЛД, че имената ѝ преди сключване на граждански брак (на 16.06.1993 г.) са Г. Б. К.. Постоянният адрес на Г. Б. И. с ЕГН [ЕГН] е в [населено място],[жк], вх. Г, ет. 6, ап. 98. Оттогава И. не е променяла постоянния си адрес. Лицето няма заявен настоящ адрес по реда на чл. 90, ал. 1 от Закона за гражданската регистрация. Настоящият адрес на лицето НБД „Население" е адресната регистрация, извършена по смисъла на Указ № 2772 за паспортите и адресната регистрация (отм.) - [населено място],[жк], вх. Г, ет. 6, ап. 98. Лицето Г. Б. И. с ЕГН [ЕГН] няма адресна регистрация в [населено място]. В Националния класификатор на постоянните и настоящите адрес не съществува адрес: [улица] [населено място]. Съществува адрес [улица] [населено място]. В НБД „Население" не съществува лице със собствено и фамилно име Г. И., родено на 02.12.1974 г., с предходно фамилно име М.. Допълнително с писмо с вх. № ППН-02-150#7/29.05.2019 г. И. изпраща документи от Германския търговски регистър за регистрацията на Dogus Food” G. (на немски език), с приложени протокол за регистрация на лицето като акционер от 29.03.2016 г.,

списък с акционерите от 11.04.2016 г. и регистрация на лицето като акционер. От тях е установено, че като акционер в дружеството „Dogus Food” Г. фигурира лицето Г. И., с моминско име М. (моминското име на Г. Б. И. е К.), родено на 12.02.1974 г. (рождената дата на И. е 02.12.1974 г.), с адрес [населено място], [улица].

На заседание, проведено на 19.06.2019г. КЗЛД е приела Констативния акт рег. №ППН-02-333/11.06.2016 г. от извършената на НАП проверка с направените предложения и е квалифицирала подадения сигнал от Г. И. като жалба. Така подадената жалба е приета за допустима жалбата и е насрочена за разглеждане в открито заседание на 24.07.2019 г. Като страни в производството са конституирани жалбоподател Г. Б. И. и ответник – НАП.

За образуваното производство Комисията е уведомила НАП с Писмо изх. № ППН-02-150/2019#12 от 09.07.2019г., като е предоставила 7-дневен срок за становище по изложените факти и обстоятелства, както и за ангажиране на доказателства по случая.

В Становище от 15.07.2019 г. (рег. № ППН-02-150/2019#13) НАП оспорва жалбата и излага следните доводи за нейната неоснователност: Националната агенция за приходите е специализиран държавен орган за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания и определени със закон частни държавни вземания (чл. 2, ал. 1 от Закона за Националната агенция за приходите). В изпълнение на законоустановените си правомощия НАП събира и обработва значителен обем информация, касаеща широк кръг лица, в т.ч. и физически лица. По отношение на законосъобразното обработване на лични данни, е отбелязано, че НАП е администратор на лични данни и в съответствие с чл. 59 от ЗЗЛД е предприела всички необходими технически и организационни мерки за защита на личните данни на физическите лица (вкл. жалбоподателя пред КЗЛД) и недопускане на злоупотреба с тях. Всички служители на НАП са длъжни да познават и прилагат Инструкция №2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита налични данни, обработвани в Националната агенция за приходите и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. При констатирани нарушения на установените правила за законосъобразно обработване на лични данни и друга защитена от закон информация, своевременно се предприемат действия за реализиране на отговорността на съответните служители, съобразно действащото законодателство. В НАП се прилага Политика по информационна сигурност, утвърдена със Заповед № ЗЦУ-733/17.06.2016 г. на изпълнителния директор на НАП. Ръководството на НАП, в частност на ТД на НАП- С. приема, че служителите на Агенцията имат подобаващо поведение и действат по правилния начин до появата на съмнение или доказателство за обратното. Доказателство за надлежното изпълнение на изискването за осъществяване на контрол за спазването на утвърдените технически и организационни мерки за сигурност при обработване на лични данни били и вътрешните правила за мрежова и информационна сигурност, процедури и образци на документи, утвърдени със Заповед №ЗЦУ- 733 от 17.06.2016 г. на изпълнителния директор на НАП.

Със Заповед № ЗЦУ-933/04.08.2016 г. на изпълнителния директор на НАП в Агенцията са определени и стандартни профили за достъп, на определени групи служители до автоматизираните информационни системи за

служителите на НАП и по този начин е изпълнено изискването на чл. 52 от Наредбата за общите изисквания за мрежова и информационна сигурност (загл. изм. - ДВ, бр. 5 от 2017 г., в сила от 01.03.2017 г., приета с ПМС№279/17.11.2008г.).

В заключение, е посочено, че съгласно представените факти и доказателства, всички действия на служителите на НАП по отношение на обработването на личните данни на Г. Б. И. били осъществявани при спазване на основните принципи, заложи в Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. относно защитата на физическите лица, във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни (в сила от 25.05.2018 г.), и съобразно изискванията на действащото законодателство в Република България в тази област, както и съгласно утвърдените горесцитирани вътрешни правила на НАП. Не били налице нарушения на разпоредбите на Регламента и ЗЗЛД. По случая следвало да бъде сезирана компетентната прокуратура, тъй като са налични данни за извършено престъпление, като данните в подправена/фалшива лична карта съвпадали с данни на реално съществуващо лице и било възможно да бъде реализирано и друго престъпление/нарушение на българското и европейското законодателство с тази лична карта.

На 24.07.2019 г. е проведено заседание на КЗЛД, на което производството е приключило и е постановено оспорваното Решение №ППН-02-150/03.09.2019г. Въз основа на данните по преписката, с оспореното пред съда решение КЗЛД приела за установено, че не е налице безспорно установяване на идентификацията на Г. Б. И., като задължено лице, тъй като изискваната с формуляра информация не е пълна, а именно липсват данни за презиме име и моминско име на длъжника, като относно правилното идентифициране на лицето е следвало да се изиска допълнителна информация от компетентния орган в Германия, съгласно 4. 4. 2 от Процедура № ЦЗВ 8 Версия Д по Обмен на информация по молба за взаимопомощ), а в случай, че държавата- членка не може да предостави поисканата допълнителна информация, което пречатства идентифицирането на задълженото лице, преписката да се приключи. Такава допълнителна информация в случая е била изисквана едва на 12.02.2019 г., а от получената в отговор такава на 12.03.2019 г. е установено моминското име на задълженото лице „М.“, а на 25.06.2019 г. е предоставено копие от личната карта на задълженото лице, данните от които свидетелстват, че И. не е задълженото лице.

Въпреки това на 05.01.2018 г. отговорният служител от Дирекция „Централно звено за връзка“ е предприел мерки за идентификация на лицето, чрез справка в ЕСГРАОН по наличната в искането информация две имена и дата на раждане, като е потвърдил искането пред Германия. При направената в ЕСГРАО справка са събрани лични данни на Г. Б. И. в обем три имена, единен граждански номер, постоянен и настоящ адрес, семейно положение, номер на лична карта. При тези установявания, КЗЛД е обосновала извод, че личните данни са неправомерно събрани, тъй като задълженото лице е с имена Г. М. И., същото освен с различно бащино име е и с различно ЕГН и дата на раждане от тези на жалбоподателя пред КЗЛД, а именно дата на раждане на Г. Б. И. е 02.12.1974 г., а задълженото лице с дата на раждане 12.04.1974 г.,

както и с различен постоянен адрес.

По тези съображения КЗЛД приела, че осъщественото обработване на личните данни на Г. Б. И. от НАП, събиране, чрез справка в ЕСГРАОН, а впоследствие и тяхната употреба за образуване на изпълнително дело №[ЕИК]/06.02.2018 г. срещу същата за събиране на вземане в размер на 169 315 37 лв., издаването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0004690/06.02.2018 г., а именно: запор на налични и постъпващи суми по сметка в [фирма] и запор върху МПС, не съответства на изискването за допустимост, съдържащо се в нормата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД. Комисията е приела още, че осъщественото впоследствие обработване на личните данни на Г. Б. И., свързани с нейни банкови сметки чрез предоставянето им и изпращането до съответните банки на Запорни съобщения с Писма изх. №№ С190022-003-0005705/08.02.2019г., С190022-003-0005707/08.02.2019г., С190022-003-0005709/08.02.2019 г. и С190022-100005710/08.02.2019 г. на НАП, не съответства на изискването за допустимост, съдържащо се в нормата на чл. 6, § 1 от Регламента (доколкото се касае за обработване извършено след 25.05.2018 г.).

По тези съображения КЗЛД е приела жалбата за основателна и на основание чл. 58, § 2, буква „и“ във връзка с чл. 83, § 5, буква „а“ от Регламент ЕС 2016/6779 с оспореното пред съда решение наложила на НАП, административно наказание - имуществена санкция, в размер на 55 000 /петдесет и пет хиляди/ лева, за това че в качеството на администратор на лични данни е обработила личните данни на Г. Б. И., в нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД (отменен) и чл. 6, § 1 от Регламент ЕС 2016/679.

Решението е съобщено на жалбоподателя в настоящето производство с Псмо изх.№ППН-02-150/2019г.#18 от 03.09.2019г. (л.370 по делото), получено на 10.09.2019г., видно от известието за доставяне (л.66 по делото). Жалбата до АССГ е подадена, чрез КЗЛД на 17.09.2019г.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Подадена е срещу акт, който може да бъде оспорен по съдебен ред и от надлежна страна - чл.147, ал.1 от АПК, вр.чл.38, ал.6 от ЗЗЛД. Спазен е и преклузивният 14-дневен срок по чл.149, ал.1 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган-КЗЛД. Комисията е заседавала в законен състав и решението е взето с изискуемото мнозинство. КЗЛД е колегиален административен орган, който се състои от председател и четирима членове, съгласно чл. 7 ЗЗЛД. Съгласно чл. 9, ал.3 ЗЗЛД, решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Спазена е и разпоредбата на чл. 8, ал.6 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрацията, която предвижда, че заседанията на комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. В случая, видно от Протокол №32/24.07.2019 г., на заседанието са присъствали 4-ма от членовете, които са гласували единодушно.

Спазена е изискуемата за административния акт форма, съгл. чл. 59 АПК, като административното решение съдържа необходимите реквизити по ал.2-наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи. На страните е дадена възможност за представяне на становища и доказателства, с което КЗЛД е обезпечила спазването на административнопроизводствените правила. След анализ на събраните доказателства, фактическата обстановка е правилно установена от ответната комисия. В тази връзка твърденията в жалбата до съда, че КЗЛД не е събрала необходимите доказателства, както и че не е обсъдила възраженията на НАП в административното производство, не намират опора в данните по делото. КЗЛД е събрала и обсъдила представените с жалбата доказателства и тези, представени от НАП. Комисията е дала възможност на НАП да представи доказателства, като фактическите изводи на административния орган са обосновани и се подкрепят от събраните по преписката доказателства. Не са допуснати нарушения на процедурата, които да са се отразили на правото на защита на ответната в производството пред КЗЛД страна.

Неоснователно е и възражението, че КЗЛД е следвало и на основание чл. 54, ал. 1, т.3 АПК да спре образуваното пред нея производство и да сезира прокуратурата тъй като в случая се касаело за извършено престъпление, установяването на което и идентифицирането на дееца щели да са от значение за образуваното пред органа административно производство, а впоследствие и за издадения административен акт. Съгласно чл. 54, ал. 1, т. 3 от АПК, административният орган спира производството, когато в хода на производството се разкрият престъпни обстоятелства, чието установяване е от значение за издаването на акта. За да е налице фактическият състав на цитираната норма е необходимо в хода на воденото от административния орган административно производство да са разкрити престъпни обстоятелства, за които е налице образувано наказателно производство, което е в съдебна фаза - налице е внесен в съд обвинителен акт и установяването на тези престъпни обстоятелства да обуславя изхода на административното производство. Самото подаване на сигнал, не е равнозначно на образувано по реда на НПК съдебно наказателно производство. Дори и хипотетично да се приеме, че по сигнал на директора на НАП последва образуване на досъдебно производство, то пак не би било налице основание за спиране на административното производство, тъй като АПК, съответно - ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, не предвиждат задължителна за административния орган и за административния съд доказателствена сила на издадените в досъдебното производство актове, поради което водещият административното производство орган, съответно - решаващият административен съд, при оспорване на издадения от него акт, не са обвързани от съдържащите се в тях констатации и с оглед доказателствата по преписката/делото, могат винаги да приемат за установени различни факти. При евентуална влязла в сила впоследствие присъда в обратен смисъл, несъответствието е преодолимо по реда на възобновяване на административното производство, ако административният акт не е бил обжалван пред съд - чл. 99, т. 3 от АПК, съответно по реда на отмяната на

влязло в сила съдебно решение - чл. 239, т. 2 от АПК.

Освен това същото искане, но вече за спиране на производството по делото на основание чл.229, ал.1, т.5, вр.чл.144 АПК беше направено и пред АССГ в о.с.з. на 17.02.2020 г., което съдът отхвърли по съображения, които поддържа и е ненужно да ги преповтаря/л.563-л.564/.

Процесното решение е постановено в съответствие с приложимите материалноправни норми наведените с жалбата доводи за обратното са неоснователни. Приложимият в конкретния случай материален закон по арг. от чл.142, ал.1 АПК е този, действал към датата, на която е осъществено процесното нарушение – 05.01.2018г. (събиране) г. и 08.02.2018 г. (употреба за образуване на изпълнително дело №[ЕИК]/06.02.2018 г.), а не измененията, приети вследствие влизане в сила на Регламент ЕС 2016/679, като текстовете на отменените разпоредби съответстват на текстовете от регламента. По отношение на извършените след 25.05.2018 г. действия по обработване на личните данни, а именно събиране и употребата им за налагане на обезпечителни мерки с постановление от 08.02.2019 г. и предоставянето им на банките: [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], са приложими разпоредбите на Регламент ЕС 2016/679.

Легалното определение на понятието „лични данни“ към момента на обработването им от администратора – 05.01.2018г. (събиране) г. и 08.02.2018 г. (употреба за образуване на изпълнително дело) се съдържа в чл.2, ал.1 ЗЗЛД (отм. ДВ, бр.17/26.02.2019г.), съгласно който това е всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. В съотв. с определението в §1, т.1 ДР ЗЗЛД (редакцията ДВ, бр.91/2006г.) и чл.4, § 2 от Регламент ЕС 2016/679 "обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване.

Разпоредбата на чл. 2, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ЗЗЛД (отм.) предвижда, че личните данни на физическите лица трябва да се обработват законосъобразно и добросъвестно, както и да бъдат съотносими, свързани със и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. По същия начин и принципите, заложи в чл. 5, § 1, б. "а" и б. "в" от Регламент ЕС 2016/679 /приложим от 25.05.2018 г./, регламентирант, че личните данни са обработвани законосъобразно, добросъвестно и по прозрачен начин по отношение на субекта на данните и подходящи, свързани със и ограничени до необходимото във връзка с целите, за които се обработват /"свеждане на данните до минимум"/.

Условията за допустимост при обработване на личните данни са изрично и изчерпателно посочени в чл.4, ал.1 ЗЗЛД (редакцията ДВ, бр.91/2006г., отм. ДВ, бр.17/2019г.). Според цитираната разпоредба обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от следните условия: 1. обработването е необходимо за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни; 2. физическото

лице, за което се отнасят данните, е дало изрично своето съгласие; 3. обработването е необходимо за изпълнение на задължения по договор, по който физическото лице, за което се отнасят данните, е страна, както и за действия, предхождащи сключването на договор и предприети по негово искане; 4. обработването е необходимо, за да се защитят животът и здравето на физическото лице, за което се отнасят данните; 5. обработването е необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес; 6. обработването е необходимо за упражняване на правомощия, предоставени със закон на администратора или на трето лице, на което се разкриват данните; 7. обработването е необходимо за реализиране на законните интереси на администратора на лични данни или на трето лице, на което се разкриват данните, освен когато пред тези интереси преимущество имат интересите на физическото лице, за което се отнасят данните. Цитираните разпоредби са идентични с тези предвидени и в чл. 6, § 1 от Регламент ЕС 2016/679 (приложим след 25.05.2018г.). В случая, чрез образуването на изпълнително дело, както и в последствие чрез събирането на допълнителни данни за ЗС на 08.02.2019 г., свързани с нейните банкови сметки, предоставянето им на съответните банки с изпратени до тях заповедни съобщения с Писма изх. №№ С190022-003-0005705/08.02.2019 г. С190022-003-0005707/08.02.2019г., С190022-003-0005709/08.02.2019г. и С190022-10-0005710/ 08.02.2019 г. на НАП и на Централния регистър на особените залози с искане за вписване на запора в регистъра, е извършено обработване на лични данни (в обем трите имена, ЕГН, постоянен и настоящ адрес, номер на лична карта и семейно положение, номера на банкови сметки, депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касети) по смисъла на закона. Нарушението се изразява в обработването на лични данни чрез събирането, изготвянето на посочените документи и предоставянето им на трети страни, без да е налице нито едно от условията за допустимост на обработване.

В хода на административното производство безспорно се е установило, че обработването на личните данни на ЗС е извършено без нейно съгласие и знание. Неоснователно е и твърдението на ответника, че личните данни на ЗС Г. Б. И. са били обработвани, в съответствие с някое от изрично и изчерпателно регламентирани условия на чл.4, ал.1 ЗЗЛД, в приложимата му редакция и чл. 6, § 1 от Регламент 2016/679. В хода на двете производства /административното и съдебното/ НАП не ангажира доказателства, от които да се обоснове извод, че личните данни на ЗС Г. Б. И. са събрани и употребени във връзка с упражняването на правомощия, предоставени със закон или пък обработването е било необходимо за изпълнението на задача, която се осъществява в обществен интерес. Във всички представени от ответника становища се повтаря твърдението, че след извършена проверка в ЕСГРАОН е установено, че с тези имена и дата на раждане има регистрирано само едно лице, а именно - Г. Б. И. с ЕГН [ЕГН], поради което след безспорната идентификация на длъжника по искането, са предприети и нужните действия.

В тази връзка, необходимо е да се акцентира, че изводът на КЗЛД, че НАП е допуснала нарушение още на етап събиране на лични данни, чрез извършена

справка в ЕСГРАОН, което в последствие е довело тяхната неправомерна употреба и предоставяне, във връзка с образуваното изпълнително дело и изпращане на заповни съобщения до трети страни, се споделя от настоящата инстанция. Видно от представения по делото формуляр (Искане за събиране на вземане и/или обезпечителни мерки – л.379 и сл. по делото) и по конкретно в т.5 като информацията относно лицето, за което се отнася искането е посочено: собствено име - И., фамилно име – Г., дата на раждане: 02.12.1974 г. и адрес: [населено място], [улица], държава- България.

За да бъде изпълнена хипотезата на чл. 2, ал. 1 ЗЗЛД е необходимо информацията, представляваща лични данни и отнасяща се до дадено физическо лице да води до неговото идентифициране. Не винаги посочването на един или няколко специфични признаци по отношение на дадено физическо лице може да доведе до неговото легитимно идентифициране. Посочването на собствено и фамилно име на лице, дата на раждане и адрес, макар като информация да има характер на лични данни, категорично не е достатъчна, за да бъде същото индивидуализирано. В административноправната система на Република България има друг траен и определящ признак наред с името на лицето и това е ЕГН, въз основа на който наред с името дадено лице може да бъде индивидуализирано. Личните данни, които в случая са предоставени на НАП са сведени до две имена, дата на раждане и адрес, които не са в достатъчен обем, за да може лицето, до което се отнасят да бъде индивидуализирано. Доказването, че няма друго лице с имената на ЗС в регистрите на Национална база данни "Население", не сочат липса на нарушение от страна на администратора на лични данни. Дори и името да е уникално (а то в случая не е), само то не създава уникална връзка с лице, което не е публична личност.

Предвид невъзможността за идентифициране на задълженото лице по подадените в искането данни, отговорният служител е следвало да изиска допълнителна информация от компетентния орган от държавата-членка, изпратила искането, с цел правилното идентифициране на лицето, съгласно 4. 4. 2 от Процедура № ЦЗВ 8 Версия Д по Обмен на информация по молба за взаимопомощ /л.293-301 по делото/, а в случай, че държавата членка не може да предостави поисканата допълнителна информация, което пречатства идентифициране на задълженото лице, преписката е следвало да се приключи. Вместо това, в нарушение на Процедура № ЦЗВ 8 Версия Д по Обмен на информация по молба за взаимопомощ, на 05.01.2018 г. служител от Дирекция „Централно звено за връзка“ е предприел мерки за идентификация на лицето, чрез справка в ЕСГРАОН по наличната в искането информация две имена и дата на раждане, като е потвърдил на искането пред Германия. Допълнителна информация е изискана едва на 12.02.2019 г., в отговор на която, на 12.03.2019 г. е установено моминското име (бащино име) на задълженото лице „М.“, а на 25.06.2019 г. е предоставено копие на личната карта на задълженото лице, данни от която свидетелстват, че ЗС Г. Б. И. не е задълженото лице.

Обстоятелството, че две от имената (собствено и фамилно) и дата на раждане на ЗС съвпадат (и то след размяната им от служител на НАП), с посочените в искането за събиране на вземания, постъпило на 02.01.2018 г. в

Дирекция „Централно звено за връзка“ от ФРГ, по некокав начин не дерогира задължението на администратора на лични данни да обработва личните данни на лицето, в съответствие с изискванията на ЗЗЛД и Регламент ЕС 2016/679. Още повече, че в случая не е установена връзка между Г. Б. И., с ЕГН 7412023817 и Г. М. И., с ЕГН 7402124675, която е задълженото лице по подаденото от ФРГ искане за събиране на вземания.

Обработването на личните данни на лицето не е било необходимо за спазването на законово задължение, което се прилага спрямо администратора, за изпълнението на задача от обществен интерес или при упражняването на официални правомощия, които са предоставени на администратора, тъй като ЗС Г. Б. И. не е задълженото лице по подаденото от ФРГ искане. Настоящият съдебен състав не споделя защитната теза на жалбоподателя, че с извършената справка в ЕСГРАОН органът е действал в условията на чл. 6, § 1, б. „в“ и б. „д“ от Регламент ЕС 2016/679. Това би било така, ако действително ЗС е задълженото лице по подаденото от ФРГ искане и НАП е предприела действия за събиране на публичните вземания на ФРГ. В случая категорично ЗС не е това лице и данните ѝ са обработени неправомерно. Като администратор на лични данни НАП е следвало да предприеме съответните дължими действия, за да гарантира, че обработва данните правомерно. Следва да докаже, че правомерно се е снабдила с личните данни, за да ги обработва при упражняване на правомощията си. Такива годни доказателства не са ангажирани. Изводи в тази насока не могат да бъдат направени и от представените в съдебното производство доказателства /л.595-л.604/. При тези данни единственият възможен извод е, че не са били налице условията за допустимост на обработването на личните данни на ЗС, поради което правилно административният орган е квалифицирал извършеното, като нарушение на чл. 4 ЗЗЛД (отм.) и чл. 6, §1 от Регламент 2016/679. Не е установено наличието на условие за допустимост на събирането на личните данни на ЗС Г. Б. И., а впоследствие и тяхната употреба за образуване на изпълнително дело №[ЕИК]/06.02.2018 г. срещу нея за събиране на вземане в размер на 169 315 37 лв., издаването на постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0004690/06.02.2018г., както и събирането на допълнителни данни за ЗС на 08.02.2019 г., свързани с нейни банкови сметки и предоставянето на съответните банки на изпратено до тях заповни съобщение с Писма изх. №№ С190022-003-0005705/08.02.2019 г. С190022-003-0005707/08.02.2019 г., С190022-003-0005709/ 08.02.2019 г. и С190022-10-0005710/ 08.02.2019 г. на НАП, както и на Централния регистър на особените залози с искане за вписване на запора в регистър.

За да се приеме едно деяние за нарушение, то следва да е обявено за такова с действаща към момента на извършването му правна норма. В конкретния случай, изпълнителното деяние, довело до неправомерно обработване на личните данни на ЗС Г. Б. И., е започнало през месец 05.01.2018 г. /когато по отношение защитата на правата на физическите лица при обработването на личните им данни действаща е единствено уредбата на ЗЗЛД, в редакцията на ДВ, бр. 81 от 14.10.2016 г./ и е продължило и след датата 25.05.2018 г. Поради това, като е съобразил и приложил действащите към момента на

извършване на нарушението материалноправни разпоредби, административният орган правилно го е квалифицирал едновременно като такова по ЗЗЛД (в приложимата редакция) и по Регламента.

На същата правна логика се основава и преценката на административния орган относно правното основание за налагане на съответното административно наказание. Съобразно приложимото към случая право, в обстоятелствената част на решението на КЗЛД са изложени подробни съображения във връзка с определената по вид и размер конкретна санкционна мярка - имуществена санкция. КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от Регламента да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност, при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице - субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл. 58, § 2 от Регламента, без това по б. "и", имат характера на принудителни административни мерки, чиято цел е да предотвратят, респ. да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното от него поведение в областта на защитата на личните данни. Административното наказание „глоба“ или „имуществена санкция“, предвидено в б. „и“ на чл. 58, § 2 от Регламента има санкционен характер и се прилага в допълнение към мерките по б. "а" - "з" и "й" или вместо тях, т. е. изцяло от преценката на специализирания независим надзорен орган /чл.6, ал.1 от ЗЗЛД/ зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от посочените в б. "а" - "з" и "й" принудителни административни мерки или да наложи глоба/ имуществена санкция, или да приложи и някоя от мерките по б. "а" - "з" и "й" съвместно с налагането на административно наказание по б. "и". При определянето на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ, като и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. В конкретния случай съдът намира, че правилно КЗЛД е приела за приложима корективната мярка по чл. 58, § 2, б. "и" от Регламент /ЕС/ 2016/679. По отношение на размера на административното наказание следва да се има предвид, че същият е индивидуализиран от административния орган съобразно степента на засягане на обществените отношения, свързани със защитата на правата на физическите лица при обработване на личните им данни, като е определен и мотивиран с обстоятелството, че за физическото лице-ЗС в съдебното производство са произтекли значителни неблагоприятни последици. При определяне на санкцията административният орган е обсъдил и елементите на чл. 83, § 2 от Регламент /ЕС/ 2016/679. Предвид изложените в оспореното решение съображения, съдът намира, че изборът на мярка от КЗЛД се явява подходящ и съответен на предвидения с нейното налагане санкционен, дисциплиниращ и предупредителен ефект спрямо конкретиката на случая, както и че със същата не се надхвърля необходимото за постигането на тези цели.

По изложените съображения, неоснователната жалба се отхвърля.

Предвид изхода на спора и на основание чл.143, ал.3 и ал.4 АПК, своевременно заявените искания за присъждане на разноски от ответника и

ЗС, за която оспореният акт е благоприятен, са основателни.

На ответника е дължимо юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 200 лева- чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. с чл.37 ЗПП, вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр.с чл.144 от АПК.

ЗС Г. Б. И. иска присъждането на сумите, както следва:

-5330 лв.-заплатено възнаграждение за защита, осъществена от един адвокат
-70 лв.-транспортни и други разходи, от които съдът присъжда 1000 лева
общо, по следните съображения:

На основание релевираното от ответника възражение за прекомерност по чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК и като съобрази фактическата и правна сложност на делото, броя на проведените открити съдебни заседания с участието на адвоката-пълномощник /две, в случая/, обема и качеството на реално осъществената адвокатска защита, както и обстоятелството, че делото не е с определен материален интерес спрямо ЗС-наложената санкция не създава вземане за нея спрямо НАП, а представлява публично държавно вземане /чл.162, ал.2, т.6 ДОПК/, съдът намери, че справедливият и обоснован размер на възнаграждението е 1000 лева / чл.7, ал.1, т.4, вр.чл.8 (Изм. – ДВ, бр. 28 от 2014 г.; изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ - бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г.) от Наредба №№ 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Претендираните транспортни разходи в размер на 70 лева са недължими. Те са недоказани, а освен това жалбоподателят при неблагоприятен изход на делото за него, както е в случая, дължи да репарира не всички разноси направени от останалите страни-ответника и ЗС, а само разноските, посочени в нормата на чл.143, ал.4 АПК, съотв.чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 144 АПК. Понятието „разноси по делото“ обхваща само разноските, визирани в разпоредбите на чл. 75 и чл. 76 ГПК, вр.чл.144 АПК - за възнаграждение на свидетели, вещи лица, съдебни поръчки и пр., т. е. разноси, привременно дължими по сметка на съда. Тук не се включват разноси, заплатени от страната на куриерски фирми, пощенски разходи и транспортни разходи на жалбоподателя и неговия процесуален представител, дори и тези разходи несъмнено да са свързани с неоснователно предизвикания от жалбоподателя правен спор. Транспортните разходи, квартирни пари и пр. се дължат само в хипотезата на чл. 65, ал. 1 ГПК (отм.), която не е възпроизведена в действащия ГПК /в сила от 01.03.2008 г. /, приложим на основание преpraщaщата норма на чл. 144 АПК.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 23-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Националната агенция по приходите-гр.С. срещу Решение ППН-02-150 от 03.09.2019 г., издадено от Комисията за защита на личните данни, като неоснователна.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите-гр.С. да заплати на Комисията за защита на личните данни сумата в размер на 200 /двеста/, възнаграждение за защита в първоинстанционното съдебно производство, осъществена от

юрисконсулт.

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите-гр.С. да заплати на Г. Б. И., ЕГН [ЕГН] сума в размер на 1000 /хиляда/ лева, разноси за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: